

ZIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Přijď Duchu svatý,
duchu lásky

Spolu,
nebo vůbec ne

Zpěváček se
představuje

Církev jako
společenství

tiráž**ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ
FARNOSTI****Vydává**

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Hanka a Karel Komárkovi

grafická úprava

Roman Smékal

web

<https://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

otec Daniel, Barbora
Brunnerová, Michael
Dražka, Lucie Grůzová,
Petra Holíková, Ludmila
Julínková ml., Veronika
Kloučková, Karel Komárek
st., Karla Krejčí, Tereza
Nesvadbová, Jiří Sluka

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:

zivot.redakce@gmail.com

nebo kontaktujte redakci

náklad

120ks výtisků

obsah

- 1 Přijď Duchu svatý, duchu lásky
- 2 Co nás čeká?
Hudba v naší farnosti
Antifona k Duchu svatému
- 3 Dubnový karneval
Farní výlet
- 4 Setkání mladých
Výlet do Vracova
- 5 Farní tábor
Střípky z ducháčů
- 6 Očeho pohádka
- 7 Spolu nebo vůbec ne
- 8 Přečtete si
Církev jako společenství
- 10 Svědectví života
- 11 Zpěváček se představuje

Slovo redaktorů

Milí farníci,

vítáme vás u dalšího čísla farního časopisu. Jeho tématem je Společenství. Přejeme vám, ať zažíváte radost ve společenství naší farnosti. Kéž se vedení Duchem svatým a s jeho pomocí dokážeme navzájem obohacovat svými dary.

Prosíme vás o příspěvky do dalšího čísla, které se chystáme vydat na slavnost Nanebevzetí Panny Marie a jehož tématem bude Naslouchání. Uzávěrka bude 14. července. Za všechny příspěvky předem děkujeme.

Hanka a Karel Komárkovi

Přijď Duchu svatý, duchu lásky

V prvotní církvi rozdával Duch svatý zvláštní dary.

Skrze apoštoly se dělo tolik zázraků... Můžeme si říci – to pak bylo jednoduché ve velkém získávat pro křesťanství nové lidi. Já ale takové nadpřirozené dary nemám, takže se nemohu nijak zvlášť zapojit. Možná si říkám, že mi jde alespoň v tom přirozeném to či ono, ale hned se také ozývá „Pozor na pýchu!“ nebo mám strach, že to není dost dobré, a tak své dary raději „pohřbím“.

Zároveň se ale můžeme často nachytat, jak se srovnáváme s druhými a závidíme jim jejich schopnosti. To já nikdy tak dobrý jako on/ona nebudu. Přitom ale možná hledáme, co by šlo na druhém také zkritizovat. Možná právě to, že dotyčný není dost pokorný a příliš ukazuje své schopnosti druhým, i když je to spíše to, co bych na jeho místě rád dělal sám.

Kořenem těchto všech potíží bývá to, že se snažíme být někým, kým nejsme. Zvládat to, na co nemáme schopnosti, a naopak nedoceňovat svá obdarování. Sv. Pavel mluví v 1. listě Korintským ve 12. kapitole o tom, že tvoříme jedno tělo, které má mnoho údů, a každý má své nezastupitelné místo, svá obdarování. „Bůh ale složil tělo tak, že dal větší pozornost těm podřadnějším, aby v těle nevládlo rozdělení, ale aby si jeho jednotlivé části navzájem prokazovaly stejnou péči. Vždyť trpí-li jedna část, všechny části trpí s ní, a je-li jedna část poctěna, všechny části se s ní radují. Vy jste tedy tělo Kristovo a jednotlivě jeho části.“ „Jsou různé dary, ale tentýž Duch, jsou různé služby, ale tentýž Pán, jsou různá působení, ale všechno ve všech působí tentýž Bůh. Každý ovšem dostává projev Ducha ke společnému užitku, ať už je to dar slova moudrosti nebo poznání, dar víry či uzdravování, konání zázraků či prorocství, dar rozlišování duchů, dar jazyků či jejich vykládání.“ Jedny Bůh ustanovil za apoštoly, jiné za učitele, jiné pro službu potřebným... Ve výčtu bychom mohli jistě pokračovat: Někdo má dar úsměvu, laskavosti, naslouchání, péče o děti, hudby nebo méně viditelné služby kdekoli...

To podstatné je ale dát své schopnosti ke společnému užitku – být ochoten sloužit. Ne se chtít ukázat, a tedy více řešit, jestli je to dost dobré, kdy nás často paralyzuje strach z neúspěchu, ale spíše se ptát po prospěchu druhým. Často zjistíme, že druzí jsou za naši službu vděční, i když není vůbec dokonalá – když tedy vnímají, že to dělám pro ně, chci je potěšit. Ano, pokud se chci jen ukázat, nemusí se ani perfektní, bezchybná služba setkat s přijetím. I sv. Pavel nechává „vyvrcholit“ text o mnoha obdarováních a údech jednoho těla: „Usilujte o vyšší dary! A ukážu vám ještě mnohem vzácnější cestu: Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon...“

Ano, ve spojení s druhými a z lásky k nim se ptát, co potřebujeme? Co nám teď nejvíce prospěje? A čím k tomu mohu přispět? Právě v té chvíli, věřím, začne vát Duch svatý a dá nám vše, co k této službě lásky budeme potřebovat – něco nám osobně, něco druhému, další dar třetímu... Když se jako společenství dáme dohromady v tomto postoji, věřím, že se kolem nás začnou dít zázraky... od těch menších až postupně po ty největší... Jsme ale ochotni dát se Duchu svatému a druhým takto nezištně a z lásky k dispozici? Přijď, Duchu svatý, naplň srdce svých věřících a zapal v nich oheň své lásky. Sešli svého Ducha a všechno bude stvořeno a obnovíš tvář země...

Váš P. Daniel

Co nás čeká?

KVĚTEN

29. 5. v 16:30 Den dětí na farní zahradě a okolí

30. 5. Slavnost Těla a Krve Páně

ČERVEN

2. 6. První svatě přijímání a zahradní slavnost

7. 6. Noc kostelů

ČERVENEC

16. 7. Adorační den farnosti 9:00–18:00

21.–27. 7. Duchovní cvičení Velehrad

SRPEN

3. 8.–10. 8. Farní tábor

11. 8. Poutní slavnost Nanebevzetí Panny Marie

12. 8.–17. 8. Duchovní cvičení rodin Hadinka

23. 8.–30. 8. Ministrantský tábor

Hudba v našem kostele

Neděle 11. 8. 2024 v 9:45 h

Poutní slavnost Nanebevzetí Panny Marie

Vojtěch ŘÍHOVSKÝ (1873-1918)	MISSA LORETTA B DUR, OP. 3
Jacques ARCADELT (1507-1568)	AVE MARIA
Vojtěch ŘÍHOVSKÝ (1873-1918)	O, SALUTARIS HOSTIA, OP. 15, Č. 1
Josef J. PIHERT (1845-1911)	REGINA COELI, op. 69
Miroslav PŘÍHODA (1912-1988)	STAROBRNĚNSKÝ ZDRÁVAS č. 1
Kancionál	č. 804
Účinkují: Varhany: Řídí:	solisté, chrámový sbor, orchestr doc. MgA. Jan Král Zdeněk Hatina, ředitel kůru

Antifona k Duchu svatému

Duch svatý, oživující život,
hýbe vším a je kořenem v každém stvoření,
omývá všechno od poskvrny,
smazává viny a maže rány,
a tak je blýskající a chvályhodný život,
všechno vzbuzující a křísící.
Ó, plameni Ducha Utěšitele,
Živote života všeho stvoření,
jsi svatý, neboť oživuješ tvary.
Jsi svatý, neboť mažeš nebezpečné zlomeniny.
Jsi svatý, neboť očišťuješ páchnoucí zranění.
Ó, průduchu svatosti, ó, ohni lásky,
ó, sladká chuti v prsou
a naplnění srdcí
v dobré vůni ctností.
Ó, nejčistší prameni, v němž se zračí,
jak Bůh shromažďuje cizince
a hledá ztracené.
Ó, štíte života
a naději ve spojení všech částí
a opasku čestnosti, spas blažené.
Opatruj ty, které vězní nepřítel,
a rozvaž ty spoutané,
které chce božská síla spasit.
Ó, cesto nejpevnější, jež procházíš vším
ve výšinách i na zemi
a ve všech propastech,
ty všechny spojuješ a shromažďuješ.
Z tebe plují oblaka, vane vítr,
kameny mají vláhu,
vody vyvádějí potůčky
a země potí zelenou sílu.
Ty také vždy vyučuješ učené,
lidi radostné
z inspirace Moudrosti.
Proto chvála buď Tobě, jenž jsi zvukem chvály
a radostí života, nadějí
a nejpevnější ctí,
dávající dary světla.

sv. Hildegarda z Bingenu

Prožili jsme

Dubnový karneval plný povolání

Vzduchem letí jasná zpráva,
karneval se bude konat.
Sežeňte si, děti, masky,
nikdo nesmí ten den stonat!
Všichni smysly napínají.
„Za co asi letos půjdem?
Za Binga, či za princeznu?
V jakém kostýmu se sejdem?“
Vzduchem letí jasná zpráva:
„Vyberte si povolání!“
Za kuchaře, popeláře,
či tátovo zaměstnání.

Bylo parné odpoledne,
farní zahrada nás vítá.
Tam je hasič, agent, sestra,
policie ostražitá.
Tamhle školák skáče v pytli,
rytíř kope do balónu.
Princezna si tančí v trávě,
Elvis trsá v rytmu tónů.
Vzduchem letí další zpráva:
„Rychle, všichni, tombola!“
Hlídejte si svoje čísla,
tady každý vyhrává...

Bylo krásné odpoledne,
úsměv na tváři nás hřál.
Těšíme se zase příště
na náš farní karneval!

BB

Farní výlet

Druhou středu v květnu se konal farní výlet. Přestože počasí bylo nejisté a ráno ještě trochu pršelo, výletu se zúčastnilo 24 odvážných dětí a 14 dospělých. Nejdřív jsme v Židenicích nastoupili na vlak, kterým jsme jeli více jak hodinu a vystupovali v Jestřebicích před Kyjovem. Hned u zastávky byl les. Chvilí poté, co jsme vešli do lesa, jsme začali hrát hru s plyšovými zvířátky. Šlo o to, že někdo na sobě měl zvířátko a ostatní se mu ho snažili nenápadně vzít tak, aby je neviděl. Hru jsme hráli asi polovinu cesty. Ušli jsme celkem 10 kilometrů - občas po cestě, občas blátem, které zbrzdilo především nejmenší účastníky v kočárku a na odrážedlech. Tři kilometry od cíle byla netradiční betonová křížová cesta, a tak jsme se ji společně pomodlili. V Bukovanech jsme se také zastavili před novou kapličkou zasvěcenou sv. Janu Pavlu II. Nakonec jsme dorazili do občerstvení v Bohuslavicích, kde jsme se najedli a napili a zahráli si fotbal. Pak už jsme šli na vlak a vystupovali v Brně, na hlavním nádraží. Mně se na výletě nejvíce líbilo, že tam byli lidi, s kterými jsem si mohl povídat nebo si s nimi zahrát vyprávěcí dobrodružnou hru: dračák.

MD

Setkání mladých zábrdovické farnosti

Synodalita, jak ji prezentuje papež František, je procesem, který má podporovat společnou cestu církve, posílit naslouchání a dialog mezi věřícími a hierarchií a zvýšit účast všech členů církve na jejím poslání. Hlavním cílem je rozvíjet církev, která je více inkluzivní, participativní a misionářská, reflektující církevní společenství, kde se každý cítí vítán a zapojen. Papež František zdůrazňuje důležitost naslouchání Duchu svatému a rozpoznávání Boží vůle ve společném rozhodovacím procesu. Setkání mladých naší farnosti bylo inspirováno těmito myšlenkami: dát mladým lidem slovo, naslouchat jejich potřebám, posílit jejich vzájemné vztahy a podpořit jejich zapojení do farního života.

Páteční večer 5. dubna tedy patřil mladým z naší farnosti, kteří se sešli ve farním sále. Setkání jsme zahájili pizzou, povídáním a seznamovacími hrami. Cílem bylo propojit věkové skupiny cca od 15 do 25 let a účastníky různých farních aktivit – ne všichni se totiž mezi sebou dobře znají. Proto některým úvodní hra vyžadující rychlé reakce a znalost křestních jmen všech účastníků dala pořádně zabrat. Zvláště jsme ocenili aktivní zapojení otce Jiřího i otce Daniela.

V úvodu setkání pan farář děkoval všem mladým lidem za jejich konkrétní zapojení a službu ve farnosti, vyjmenovat všechny aktivity zabralo pořádnou chvíli! Zavzpomínal také na své začátky v zábrdovické farnosti. Hlavním bodem programu byla diskuse ve skupinkách, kde jsme se zamýšleli nad tím, co farnost mladým lidem dává, co je pro ně ve farním životě důležité, jak se ve farnosti cítí. A zároveň jsme si povídali o tom, co zvláště mladým lidem ve farnosti chybí, jaké jsou překážky pro větší zapojení do života farnosti, a především návrhy aktivit a změn do budoucna.

Výstupy z diskuse pak každá skupina prezentovala všem ostatním. Všichni byli vděční za sdílení spousty upřímných, věcných, originálních i velmi praktických podnětů.

Dále jsme se zastavili u přípravy na biřmování. V naší farnosti už několik let neproběhla, nyní se snažíme dát dohromady dostatečně velkou skupinku, aby se příprava mohla od září rozběhnout. Pokud jste ještě nebyli biřmovaní a nebo víte o někom, kdo by tuto svátost chtěl přijmout, dejte o sobě vědět!

VK

Výlet na Vracovskou zahradní železnici

V neděli s krásným datem 5.5.2024 jsme vyrazili na společný výlet do Vracova. Akce, kterou vymyslel a zorganizoval Pavel Severa, se nesla v přátelském duchu. Potkali jsme se v Brně na hlavním nádraží a odtud jsme vyrazili vlakem směr Vracov.

Cestu vlakem jsme si s dětmi zpříjemnili karetní hrou Uno a snědli vše, co nám naše maminky na cestu připravily. Po příjezdu do Vracova se pak děti mohly těšit na další nezapomenutelný zážitek – jízdu po místní zahradní železnici. Malé vláčky provozované místními nadšenci se proháněly zahradou, zatímco se na palubě děti těšily z každé další zatáčky.

Společný výlet na Vracovskou zahradní železnici přinesl spoustu zábavy nejen pro děti, ale i pro dospělé. Akce to byla povedená a pro ty, kteří tu s námi nemohli být, je tu dobrá zpráva: 16.6.2024 se jede do Vracova znovu!

Pavle, díky

PH

Farní tábor

O prázdninách jela naše farnost už popáté na tábor. Tábořili jsme na Fořtově louce v podsadových stanech, hangárech a teepee. Téma tábora bylo Hraničářův učeň 1. Byli jsme rozděleni do 6 týmů asi po 7 lidech. Každý tým měl svoji barvu a pokřik, který si vymyslel.

Starší děti hrály scénky a vedoucí nám v poledním klidu pouštěli audioknihy. Také jsme vykonávali různé služby (kuchyň, dřevo, úklid a vodu). Aby tábor správně fungoval, tak potřebuje řád. Náš den začínal rozcvíčkou (s oblíbenou písničkou Moje tělo), hned po ní byla snídaně. Odpoledne byly katecheze, do kterých jsme byli rozřazeni podle věku, potom se hrála nějaká běhací hra a pak to hlavní, OBĚD. Kuchaři nám jako každý rok vařili skvělá jídla. Po obědě byl polední klid, kdy jsme měli volno, hráli jsme fotbal, volejbal nebo jen tak odpočívali. Následoval odpolední program, večere a večerní nástup, kde se mimo jiné zpívala táborová hymna. Pak už jen hygiena a šlo se spinkat.

Každou noc nás hlídaly dvojice dobrovolníků, kteří se střídali po jedné a půl hodině. Když jsem měla noční hlídku s Kryštofem, obcházel jsem stany a najednou slyšíme, jak někdo mluví. Nakukujeme do stanů a pak najednou v jednom stanu sedí náměsíčný taborník a něco povídá. Byl to docela děsivý pohled a už jsme se do toho stanu radši nedívali.

Také jsme na táboře zažili jednu noční hru, výlet a taky jsme si sami upekli špízy nad ohněm. Hráli jsme různé běhací a logické hry. A úplně nakonec byl super táborák, při kterém jsme zpívali a jedli. Další den už byla jen mše a jelo se domů. Tábor jsme si moc užili a už se těšíme na další.

TNaLJ

Střípky z ducháčů - Postup vzkříšeného = cesta ke spáse

Pojďme se nyní s otcem Jiřím zamyslet nad vzkříšeným Ježíšem a jeho kroky. Co nám tím chce ukázat? Jak nás chce povzbudit a dovést ke spáse?

Když byl Ježíš vzkříšen, dá se předpokládat, že se nejdříve ukázal své matce. Myslí si to několik autorů, kteří zkoumali vzkříšení. Dále se Ježíš zjevil ženám, možná jako poděkování za jejich věrnost; prostou, skutečnou věrnost. Pán věrnost obrací v radost! Pak se zjevuje apoštolům (Jan 20, 19), tam je přijetí vzkříšení trochu zdoluhavější, ale končí pokojem a radostí. Každý potřebujeme trochu jinou cestu a Ježíš to ví a přijímá.

Všechna zjevení Zmrtvýchvstalého však končí posláním a důrazem na ODPUŠTĚNÍ (Jan 20, 23). Ústředním bodem spásy je odpuštění a jeho šíření. Co je to vlastně spása? Odpuštění hříchů a naplnění milostí Ducha svatého, boží milostí.

Každý potřebujeme laskavý a taktní přístup. Stejně jako Tomáš; nebojí se přiznat své zklamání a nedůvěru. Když je Ježíšem takto přijat, dojatě pokleká a vyznává: „Pán můj a Bůh můj.“ (Jan 20, 24–29)

Ježíšova láskyplnost okouzluje a získává srdce, stejně jako jeho následovníci, např. Atanáš, Basil, Řehoř, Jan Zlatoústý nebo František a Tereška. Můžeme si odpustit, když zažijeme, že nás někdo miluje takové, jací jsme, přes naši bídu a malost.

Srovnávání s druhými je past, past podhoubí mnoha hříchů. Ježíš však v jednom setkání zkouší Petra a klade mu srovnávací otázky (Máš mě rád víc než tito?) (Jan 21, 15–23). Nikdy jsem nechápala proč! Zřejmě proto, aby se Petr nesrovnával! Aby pochopil, že je, jaký je, a že má svůj úkol! Bude selhávat, ale má kolem ty, o které se může opřít, a hlavně ten, který ho nejvíc miluje, mu věří! Když podléháme slabosti, máme dojem, že nás Ježíš nemůže milovat, nejsme schopni přijmout jeho lásku. Lásku, která je svobodou danou Bohem jednat v nejlepší zájmu druhého, milovaného.

Petr chápe: „Miluji tě, Pane, nebudu myslet na sebe a své hříchy, ale na tebe, na tvou vůli...“

Kěž se Vám díky darům Ducha svatého podaří zažít tuto lásku, toto přijetí, odpuštění a úžasný POKOJ.

Podle našeho pana faráře LG

Očeho pohádka

Matouš 17, 5: Ještě nedomluvil, a hle, světlý oblak je zastínil a z oblaku promluvil hlas: „To je můj milovaný Syn, kterého jsem si vyvolil; toho poslouvejte.“

Proč máme Ježíše poslouchat? Poslouchal někoho Ježíš? Co je tak šťastného na tom vědět, že je Boží Syn?

Na kraji lesa v jednom starém, vykotlaném stromě měly své hnízdo divoké včely. Protože tam bydlely mnoho let, měly veliké zásoby toho nejlepšího medu!

Jednoho roku se kousek odtud na nějakém poli urodila krásná řepka a farmář ji postříkal nějakou divnou chemikálií, aby jí měl více. Včelám to docela chutnalo a vytvořily spoustu medu. Paní královna nakladla asi patnáct tisíc vajíček a všechno se zdálo v pořádku. Jenže z těch vajíček se nakonec nevylihly včely divoké, ale včely vztekly! Když už jich bylo několik tisíc, přišly za královnou a řekly: „Nechceme pořád sbírat šťávu z květů. Chceme vytvořit armádu.“ „A co budeme jíst jako armáda?“ ptala se královna. „No med,“ odpověděly vztekle včely. „A co pak budou jíst naše prťata?“ ptala se dál královna. „No med,“ odpověděly vztekle včely a byly čím dál víc rozčilenější. „A co za měsíc?“ ptala se královna rezignovaně. „Někoho okradem,“ ukončily debatu vzteklé včely a vyletěly krást. „Ať vás to ani nenapadne!“ volala za nimi královna, ale ony ji neposlechly.

Měsíc zuřivě hledaly koho okrást, zásoby se tenčily, až začal hlad. Když už hodně včelek umřelo, teprve pak se vzteklé včely uklidnily a začaly pracovat. Ale jak byly slabé, šlo to pomalu.

Jen co trochu zesílily, zase začaly být vzteklé a zdálo se jim, že je všechno ohrožuje. Dvě stě nejvzteklejších: „My jsme vojenská hlídka.“ „Hlavně neštípejte lidi, co chodí po louce. Stačí na ně zabzučet,“ varovala je královna. Jenže to bylo jako hrách na stěnu. Když šli kolem turistů, vzteklé včely se na ně vrhly. Turisté zajisté rozutíkali se po lese. Někteří skončili v nemocnici, ale všech dvě stě vzteklých včel umřelo.

Když to viděly ostatní, řekly si: „No dobře, byla to chyba.“ „Ale kdyby přišel medvěd, nestačí zabzučet jak na turisty, musíte ho štípat do očí a do jazyka,“ radila paní královna. „No to určitě – a umřem,“ odmlouvaly včely opět vztekle. Jako na potvoru šel opravdu okolo druhý den medvěd brtník. Když ucítil med, zamířil rovnou ke starému stromu. Odtud vyletělo asi pět set velice zuřivých včel, létaly kolem něho, bzučely, a nic. Medvěd si řekl: „Tak to se mám dobře.“ Zašátral v dutině a nacpal si plný čumák medu. Když ho ochutnal, přišla na něj zuřivost. Zlomil strom, rozdupal včely a všechno zničil. Zachránila se jen královna a pár včel. Když si po dlouhém hledání našly nový domov, řekly královně: „Už tě budeme vždycky poslouchat, jsi moudrá.“

Od té doby se jim vede dobře, pracují, přibývá jich a jsou spokojené.

Ježíš to s námi myslí taky moc dobře a moudře a je dobré ho poslouchat a naslouchat těm, koho nám posílá, třeba pana papeže, pana biskupa, pana tatínka, paní mámu. Oni se musí starat o to, aby věci, které od nás chtějí, byly od Boha, ne jen z jejich hlavy.

Podle našeho pana faráře LG

Spolu, nebo vůbec ne

Slovní móda

Jste kompatibilní? Jestli vaše odpověď zní „ne“ nebo „nevím“, čtěte dál. V opačném případě si můžete ušetřit čas.

Každá doba se spolehlivě odlišuje od dob dřívějších podle nových módních slov a pojmů, které předtím nikdo neznal nebo možná znal, ale nepoužíval. Slovo kompatibilita sice není nové, pochází už z 15. nebo začátku 16. století, ale určitě se nikdy dříve nepoužívalo tak hojně jako v posledních padesáti letech. Znamená slučitelnost, snášenlivost, schopnost být spolu ve vzájemné harmonii. Každého hned napadne, že v té úvodní otázce chybí vyjádření, s čím že jsme či nejsme kompatibilní, abychom to mohli posoudit a rozhodnout. Kompatibilita může být elektromagnetická, biologická, komunikační (v informatice) a vyskytuje se i v dalších oblastech. Vědět, v kterém oboru ji máme hodnotit, jaké vlastnosti předmětů nebo subjektů a jejich vzájemných vztahů hodnotíme, je podstatné. Já to teď úmyslně neprozradím, ale doufám, že upřesnění otázky záhy samo vyplyne z dalších odstavců.

Chtě nechtě spolu

Ať se nám to líbí, nebo ne, byli jsme stvořeni jako bytosti společenské. Protože vše stvořené má svůj prazáklad v Bohu, i bytí ve společenství musí být v Bohu od vždy nějak obsaženo, soužití ve společenství nemohlo vzniknout teprve stvořením. Z toho jasně plyne, že Bůh musí být bytost společenská, jinak řečeno jednou z jeho základních vlastností je, že existuje ve společenství více osob. Je trojjediný.

Lidé ze své podstaty přirozeně tíhnou ke společnému prožívání radosti i zármutku. Proto se scházejí na stadionech a v divadlech, v hospodách, na svatbách i pohřbech. Proto zakládají rodiny. Když v naší civilizaci odvykáme společnému životu, ztrácíme něco důležitého. Život ve společenství je základní hodnotou zde na zemi i v nebi. Teprve společenství dělá nebe nebem. Proto Pán Ježíš použil pro nebe obraz velké svatební hostiny, a ne třeba plástu s tisíci navzájem oddělených dělnických buněk s včelí larvičkou uvnitř každé.

Boží pedagogika

Má-li systém složený z více prvků dobře fungovat, má-li společenství přinášet radost a užitek, je podmínkou vzájemná harmonie jeho částí. Kdo by při čtení evangelií ještě nikdy nepřemýšlel, proč Ježíš tak důsledně vyzýval lidi, aby pomáhali svým bližním, odpouštěli si a učili se žít ve vzájemné snášenlivosti? Ano, Pán Ježíš často mluvil o Božím království a podmínkách pro přijetí do něj, o životě v nebi. Život v nové podobě nutně musí zahrnovat jak společenství s Bohem, tak s ostatními lidmi, kteří v nebi budou. A schopnost obstát v obou typech společenství je zcela zásadní podmínkou pro vstup do nebe. Náš pozemský život je přípravkou na nebe, je školou, v níž se učíme žít a vycházet s druhými. Kdo se nedokáže snést s Bohem nebo s lidmi, do nebe nepatří. Proto Ježíš vyzdvihoval dvě základní přikázání: lásku k Bohu a lásku k bližnímu. Křesťanům se zdá samozřejmé, že chtějí být v dobrém vztahu s Bohem. Ale to druhé, dokázat být s lidmi a dobře s nimi vycházet, může být kamenem úrazu.

Záškoláci si naběhnou

Zde na zemi se v mnoha případech dokážeme úspěšně vyhýbat jak protivným lidem, tak i řešení konfliktů s nimi, a odkládáme smíření a odpuštění. V nebi je to jinak. Tam bychom byli s těmi, které nesnášíme, doslova celou věčnost. Tam se všichni se všemi vidí a znají, protože na seznámení a vzájemné poznání druhých i jejich dřívějších životů mají právě tu celou věčnost. Proto může u někoho od počátku převážit odpor k možnosti být natrvalo s lidmi, které nenávidí, nad touhou být v nebi s Bohem. To je podle C. S. Lewise jeden z důvodů, proč se člověk může dobrovolně rozhodnout zůstat venku, navěky odloučen od Boha a jeho království. Neodpuštění a nepřekonatelný odpor k dalšímu člověku nebo lidem patří mezi vážné překážky bránící vstupu do Božího království a věčného života. Asi bude muset opravit svá očekávání ten, kdo si říká, když odevzdává svou duši: „Konečně mám pokoj od všech těch otravů, lenochů a hlupáků. Trápil jsem se s nimi celý pozemský život a mám jich po krk. Teď jsem sám s Bohem a ostatní lidé ať mi vlezou na záda.“

Rajská omáčka

Vztahová kompatibilita obvykle zahrnuje dvě dílčí vlastnosti. Jedna je orientována od sebe ven k ostatním a stanovuje schopnost chovat se ohleduplně. Druhá je orientována opačně, od ostatních k sobě. Jejím základem je schopnost odolávat nevhodnému chování druhých. Stručně jsou to dvě jednoduchá pravidla: 1) nechat druhé žít a 2) sám mezi druhými přežít. V běžném kolektivu se brzy pozná, kdo nedodržuje zásadu č. 1, je arogantní, bezohledný nebo vyčuraný, a kdo naproti tomu má problém se zásadou č. 2, je vztahovačný, přecitlivělý, výbušný, snadno se zhroutí...

Budu předpokládat, že jako křesťané máte svůj vztah k Bohu skvělý a tuto část kompatibility nemusíte řešit. Proto se spolu se mnou vraťme zpět k úvodní otázce, na niž si teď odpovědět bude muset každý sám za sebe: Jsem kompatibilní s ostatními lidmi? Splňuji nebeskou neboli rajskou kompatibilitu? Když ne, v čem je můj problém, která část kompatibility není splněna? Číslo jedna – trápím svojí bezohledností (sobectvím, pýchou...) ostatní lidi a narušuji jejich životy? Nebo číslo dvě – nedokážu snést ani určitou dávku nepohodlí způsobeného druhými lidmi, když i oni chtějí dobře žít svůj život, mají své potřeby, dělají chyby a tím mě obtěžují? Mám v životě nějaký „blocker“ – kritický neprůchodný bod, nějakého člověka nebo skupinu lidí, s nimiž bych ani za nic nechtěl být v nebi?

Pomůcka k lepšímu zapamatování: Prosím, vzpomeňte si na kompatibilitu opět nejpozději, až budete jíst rajskou omáčku, a vyhodnoťte, jestli jste udělali s Boží pomocí nějaký pokrok. Přeji nám všem, abychom té rajské kompatibility vyhověli, protože buď půjdeme do nebe společně, nebo tam nepůjdeme vůbec.

JS

Joseph Ratzinger: Církev jako společenství

Teolog a kardinál Josef Ratzinger – pozdější papež Benedikt XVI. – vydal počátkem 90. let knihu Církev jako společenství (česky vyšla 1995). Reagoval v ní na otázky, o kterých se tehdy hodně diskutovalo: biblické zdůvodnění instituce církve, původ biskupského a kněžského úřadu, reforma církevní struktury apod. Jeho precizní výklady jsou dodnes inspirativní: přinášíme z nich stručný výběr, který může podnítit i čtenářský zájem o celou knihu.

Novozákonní svědectví o původu církve

Obraz letnic ve Skutcích apoštolů ukazuje prolínání mnohosti a jednoty, a tím nás učí vidět specifiku Ducha svatého oproti světskému duchu. Světský duch si podřizuje, Duch svatý otvírá. Současně vyjadřuje Lukáš tímto obrazem, že již v okamžiku svého zrodu byla církev katolickou. Lukáš tedy vylučuje představu, podle které vznikla nejprve místní církve v Jeruzalémě a z ní pomalu vznikaly další místní církve, jež se pak pomalu sdružovaly. Je to naopak, říká nám: nejprve je zde jedna církev mluvící ve všech jazycích – ecclesia universalis – a z té se pak rodí církve na nejrůznějších místech, přičemž tyto církve jsou všechny vždy uskutečňováním jedné a jediné církve. Časovou a ontologickou prioritu má univerzální církev. Církev, jež by nebyla katolická, nebyla by vůbec církví.

PŘEČTĚTE SI:

**Rande
na osm
způsobů**

**Portál
2024**

Znáte výzkumy amerického psychologa Johna Gottmana, který tvrdí, že poté, co bude 15 minut sledovat rozhovor mezi vámi a vaším partnerem, s více než devadesátiprocentní pravděpodobností odhadne, jestli spolu budete i za deset let? Gottman s kolegy připravil praktický doplněk ke své slavné knize Sedm principů spokojeného manželství. Ať už jste se svým partnerem pár dní nebo několik desetiletí, můžete si společně domluvit osm schůzek a popovídat si na témata důvěra, konflikty, sex, peníze, rodina, dobrodružství, růst a spiritualita, životní sny. Cílem je odvážně sdílet pocity a potřeby, projevit si respekt, více porozumět jeden druhému a prohloubit lásku. Autoři na základě více než čtyřicetiletého výzkumu pomáhají čtenářům s přípravou rozhovorů, nabízejí dotazníky, tematické okruhy i seznamy otevřených otázek a radí, jak řešit typické obtíže při jakémkoli z těchto setkání. Knihu využijí partnerské dvojice i odborníci, kteří provozují párovou terapii.

John Gottman je emeritní profesor psychologie na Washingtonské univerzitě, kde se svou ženou, klinickou psycholožkou a spoluautorkou Julií Schwartz Gottman v osmdesátých letech minulého století založil slavnou „laboratoř lásky“. Manželským párem jsou i spisovatel a literární agent Doug Abrams a lékařka Rachel Carlton Abrams.

Kristova strana, nebo Kristova církev?

Když Pavel mluví ke Korintským (1 Kor 1, 10–17), mluví k nám a pokládá prst do ran našeho soudobého církevního života. Podobně jako Korintští jsme v nebezpečí, že církev se rozplyne ve sporech různých stran, kde každý rozvíjí své vlastní pojetí křesťanství. Nárok mít pravdu se tak stává důležitějším než nárok Boha vůči nám, než naše správné bytí vůči němu. Naše vlastní ideje nám zakrývají slovo živého Boha a církev mizí za stranami, jež vyrůstají z našich vlastních názorů.

Když se zasazují o svou stranu, pak se tím stává mou stranou; církev Ježíše Krista však nikdy není mou církví, ale vždy jeho církví. Víra není volbou programu, který mi vyhovuje, nebo vstupem do klubu přátel, kde pocítuji, že se mi rozumí, ale je obrácením, které přeměňuje mne i mé záliby. Její proměňovací síla jde tak daleko, že ji Písmo označuje za nové zrození (1 Petr 1, 3).

Proto církev není žádný klub, žádná strana ani druh náboženského státu ve světském státě, ale tělo – jeho tělo. A proto není církev vytvářena námi, ale je budována Kristem samým, když nás očišťuje slovem a svátostmi, a tak nás činí svými údy.

Podstata opravdové reformy

Vždy nutné reformy nespočívají v tom, že „svou“ církev vždy znovu modelujeme na správnou míru, sami ji vynalézáme, ale v tom, že stále znovu odstraňujeme své vlastní pomocné konstrukce ve prospěch světla, jež přichází shůry a jež je i příchodem čisté svobody.

To, co mám na mysli, bych rád vyjádřil obrazem, který jsem našel u Michelangela. Michelangelo tu navázal na staré poznatky křesťanské mystiky a filozofie, když s pohledem umělce viděl v kamenu, který před ním ležel, již čistý obraz, a umělci bylo dáno poslání pouze sejmout to, co obraz ještě zakrývalo.

Jestliže to dobře chápeme, lze v tomto obraze též nalézt prvotní model pro církevní reformu. Církev bude trvale potřebovat pomocné lidské konstrukce, aby mohla vždy v daném čase mluvit a působit. Církevní instituce a právní uspořádání nejsou nic špatného, naopak, až do určitého stupně jsou prostě nutné a nepostradatelné. Avšak zestarávají, hrozí, že se budou vydávat za to podstatné, a tak zakryjí pohled ke skutečně podstatnému. Proto musí být vždy znovu odstraňovány jako lešení, jež se stalo zbytečným.

Nepotřebujeme církev více lidskou, ale více božskou, a pak se stane též skutečně lidskou.

Stále obnovované společenství

Církev není jen malou skupinkou aktivistů, kteří se sejdou na některém místě, aby rozvíjeli život obce. Církev – to není ani pouze zástup těch, kdo se sejdou v neděli ke slavení eucharistie. Konečně – církev je víc než papež, biskupové, nositelé svátostného poslání. Patří k ní všichni světci. Patří k ní všichni neznámí a nejmenovaní, „vždyť jejich víru znáš ty sám“.

O jejich a naší cestě nerozhodují nahodilé většiny, jež se tu a tam mohou vytvořit. Tito světci jsou pravou určující většinou, podle níž se řídíme. Této většiny se přidržujeme. Potom roste církev jako společenství na cestě životem do dimenzí opravdového života a pak se den ze dne obnovuje. Pak se stane širokým domem s mnoha příbytky; pak v ní může působit hojnost darů Ducha. Pak uvidíme, „jak je dobré a jak milé, když bratři bydlí pospolu... Tam uděluje Hospodin požehnání, život na věky“ (Žalm 133).

Vybral KK st.

UBYTOVÁNÍ PRO FARNÍKY

CHKO TŘEBOŇSKO

SKVĚLÉ PRÁZDNINY PRO SKUPINY A RODINY

- ✿ Klidné místo uprostřed lesů a rybníků
- ✿ Možnost cyklovýletů po rovinkách, koupání, vodáctví a rybaření
- ✿ Nově vybavené chatky, kuchyně, pokoje a společenské místnosti
- ✿ Nové WC a sprchy
- ✿ Kapacita 70 míst

www.chatkynajihu.cz

604 55 13 05

Svědectví života: DON STEFANO GOBBI (1930–2011)

Nepřítel nazývaný „ošklivý čenich“

Don Stefano měl, jako všichni, zkoušky a pokušení. V noci musel často bojovat se stavy úzkosti: „Tvoje rány jsou nepochopení, pochybnosti, rozpaky a četná pokušení. To jsou opravdové rány duše, které nikdo nevidí.“ (5. dubna 1985) Ale byly tam také boje s nepřítelem našich duší, démonem, kterého nazýval „ošklivým čenichem“, zvláště při působení během cest a dočasných změn bydliště.

Jednou, zatímco letěl letadlem, do letadla uhořel blesk. Když přistáli, rozšířily se řeči, že zasažené místo bylo velmi blízko nádrži pohonné hmoty: byla to opravdová milost, že mohli skončit let bez úhony. Jindy přímo odlétlo okénko do vzduchu: také při této příležitosti byla cesta dokončena šťastně.

Také v autě se staly „pěkné věci“. Jednoho dne se ubíral konat večeradla na jihu Itálie. Usnul a narazil do závor na trati. Když vystoupil, aby viděl, jaké byly způsobeny škody, nebyla na boku auta po nehodě ani stopa. Co se ve skutečnosti stalo? V Brazílii během přemístování vystávaly překážky všeho druhu. Don Stefano říkával: „Jestliže se mi nepodaří přijet včas na večeradlo, které mě očekává, znamená to, že vítězí démon.“ Jednou se v autě s otcem Nazarenem Lanciottim nacházeli před vodní záplavou, takže se jim nedařilo řídit auto. Před nimi byla řeka bahna, která dále rostla, nebylo vidět už ani silnici a linii obzoru vytvářela už jen voda. Otec Nazareno, zoufalý, chtěl okamžitě zastavit, ale Don Stefano ho povzbudil, aby pokračoval, dotýkal se jeho ramene, jako by se účastnil samotného řízení. Nečekaná jistota učinila silným řidiče, kterému se podařilo, neví se jak, překonat bariéru vody a bláta, a cesta mohla pokračovat. Když se dostali na suchou cestu, otec Nazareno propukl v pláč.

Jindy Don Stefano a řidič přijeli k jednomu mostu, na kterém se nacházelo mnoho osob, které se zneklidněně dívaly dolů, směrem k rozvodněné řece. Náš kněz řidiči klidně řekl, aby pokračoval, protože Panna Maria chce přesnost. Když byl překonán most, oba uviděli ve zpětném zrcátku všeobecný útěk, pilíře, které povolovaly, a most, který se propadal do vod s velkým hřmotem.

Jestliže nebyla voda zdola, byla voda shora. V Libanonu (národ zasvěcený Neposkvrněnému Srdci Mariinu v červnu 2013) byli Don Stefano a řidič překvapeni náhlou bouří s krupobitím tak divokým, že nebylo možné pokračovat. Kněz se modlil s vírou a vyzýval ďábla, aby odešel, a za několik málo minut se vrátil klid. Ale toto trvalo krátce. Po půlhodině, hle, další bouře, horší než ta první. Ale Don Stefano již pochopil, jak konat: jiná prosebná modlitba proti silám zla a znovu se za několik málo minut vrátil klid. Jindy ještě v určitém bodě začal „pršet“ hnůj, až pokryl ochranné sklo automobilu a znemožnil viditelnost. A přece – ve vzpomínce toho, kdo ho doprovázel – před nimi nejelo žádné nákladní auto a okolo nebyly vidět venkovské oblasti, ze kterých by mohl pocházet létající hnůj.

Při určitých příležitostech nechyběl zápach síry, aby obtěžoval a vytvářel nepohodlí. V životě a v „kvítečkách“ svatých jsou velmi hojné podobné příběhy, nejedná se o sugesci ani o přehánění: ďábel existuje, a když může, klade překážky všemi způsoby, obvyklými a také mimořádnými. Sama Panna Maria už od počátku mluvila takto: „Můj Protivník se od nynějška rozzuřil proti tobě, zkouší všechno, aby ti ublížil, ale já budu vždy s tebou. Ať všichni kněží mého Hnutí vědí, jak se jich ďábel bojí [...] Já však budu se svými kněžími...“ (14. listopadu 1973) Vypráví Aniceto Battani z Modeny, laický člen MKH, který doprovázel Dona Stefana při cestách v Africe: „Byli jsme v Kinshase, v Kongu. Panna Maria ráno prvního dne návštěvy dala poselství Donu Stefanovi a žádala, aby udělal zasvěcení těchto tří zemí, kam bychom měli jít: Konga, Rwandy a Burundi; po těchto zasvěceních Ona slibovala mír. Já říkám pravdu: Já jsem tomu nevěřil, protože jsem znal tyto země zmučené po více než patnácti letech války; uvažoval jsem lidsky a řekl jsem, že je to nemožné. Pak, když jsme v Bukavu spatřili znamení duhy, které bylo dobře viditelné pro tolik osob po jednu hodinu, přesvědčil jsem se, že to, co říká Panna Maria, by se mohlo stát. Všichni lidé křičeli: »Mír, mír, mír!« Don Gobbi prohlašoval všem, kamkoliv šel, do rádií, do televizí, slib Panny Marie, a já bych mu býval šlapal po nohou, protože jsem mu říkal: »Done Stefano, ty nezůstáváš v Kongu, ale já zde nyní musím žít; nyní zde musím vydržet i přes prohlášení, která děláš.« Pak jsme se vrátili do Itálie v polovině října a na konci ledna státy ve válce uzavřely mírovou smlouvu.“

Pokračování příště

Z knihy Mariadele Tavazzi: Don Gobbi – Život a dílo, farář celého světa vybrala KK

Zpěváček se představuje

Rádi bychom pokračovali v představování společenství naší farnosti, tentokrát se zaměříme na naše nejmenší.

Pro koho je Zpěváček určený?

Pro všechny děti od dvou do šesti let. Když jsou děti moc malinké, jsou s nimi rodiče. Nejprve musí začít věřit nám, lektorkám a dětem. Rodiče nám také pomáhají s nádobím.

Zpíváte?

Na zpěváčku se dělá spoustu věcí. Mimo jiné i zpívá, ale není to hlavní náplň. Původně měl zpěváček sloužit k nácvičení písní a následnému hraní a zpěvu v kostele. Zjistily jsme, že nacvičit s nimi píseň zabere dost času, který můžeme věnovat hrám, biblickým příběhům a jídlu.

Jak setkání vypadá?

V suterénu fary máme připravený prostor, ve kterém se scházíme ve 16:45. Scházíme se uvítací písní. Nejdříve si vykládáme biblický příběh, pak nad ním společně přemýšlíme. Následně si hrajeme s různými materiály a příběhy. Poté následuje svačina něco jako Agapé, takový obraz nebeské hostiny. Někdy se vejdou ještě hry, zpívání s ukazováním, výroba nebo hry venku!

Může přijít kdokoli?

Jsme otevření komukoliv. Jestli jsou rodiče věřící nebo ne, nehraje roli. Příběhy jsou vyprávěny metodou Godly play a vedou děti k zamyšlení a hledání své cesty i svých pojmenování. Často jsme s Aničkou překvapeny, jak děti na některé věci nahlíží!

Moc mě to baví!
Děkuji za důvěru!

LG

Mons. Mgr. Ing. Pavel Konzbul, Dr.
diecézní biskup brněnský

panu Zdeňku Hatinovi

Při příležitosti 60. výročí Vašeho působení na kůru v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Brně-Zábrdovicích Vám děkuji za dlouholetou svědomitou službu varhaníka a sborníka a za Vaši pedagogickou činnost při vzdělávání chrámových varhaníků.

Na přimluvu sv. Cecílie Vám vyprošuji Boží požehnání.

+ Pavel Konzbul

Mons. Pavel Konzbul
diecézní biskup brněnský

Otiskujeme poděkování otce biskupa našemu panu farhaníkovi Zdeňku Hatinovi a s vděčností se připojujeme. Děkujeme!